

Bed altid

ÆLDSTE DAVID A. BEDNAR

De Tolv Apostles Kvorum

Bøn bliver mere meningsfuld, når vi rådfører os med Herren i alle vore gerninger; når vi udtrykker dybfølt taknemlighed, og når vi beder for andre.

Mit budskab ved den foregående konference fokuserede på det evangeliske princip om at bede i tro. I dag ønsker jeg at drøfte yderligere tre principper, der kan hjælpe vore bønner med at blive mere meningsfulde, og jeg beder om Helligåndens hjælp til mig og jer.

Princip nr. 1. Bøn bliver mere meningsfuld, når vi rådfører os med Herren i alle vore gerninger (se Alma 37:37).

Enkelt sagt, så er bøn kommunikation til vor himmelske Fader fra hans sønner og døtre på jorden. »Så snart vi erkender det sande forhold, som vi står i over for Gud (nemlig at Gud er vor Fader, og vi er hans børn), så bliver bønnen straks naturlig og instinktiv for vores vedkommende« (Bible

Dictionary, »Prayer«, s. 752). Vi har fået befaling om altid at bede til Faderen i Sønnens navn (se 3 Ne 18:19-20). Vi bliver lovet, at hvis vi beder oprigtigt om det, der er rigtigt og godt og i overensstemmelse med Guds vilje, kan vi blive velsignet, beskyttet og vejledt (se 3 Ne 18:20; L&P 19:38).

Åbenbaring er kommunikation fra vor himmelske Fader til hans børn på jorden. Når vi beder i tro, kan vi modtage åbenbaring på åbenbaring og kundskab på kundskab og lære hemmelighederne og de fredsskabende sandheder at kende, som bringer glæde evigt liv (se L&P 42:61). Hemmelighederne er det, som kun kan kendes og forstås ved Helligåndens kraft (se Harold B. Lee, *Ye Are the Light of the World*, 1974, s. 211).

Faderens og Sønnens åbenbaringer bliver tilkendegivet gennem det tredje medlem af Guddommen, nemlig Helligånden. Helligånden er vidne om og budbringer for Faderen og Sønnen.

De fremgangsmåder, som Gud anvendte, da han skabte jorden, underviser og hjælper os med at forstå, hvordan man gør bøn meningsfuld. I det tredje kapitel i Moses' Bog lærer vi, at alt blev skabt åndeligt, før det fandtes naturligt på jorden.

»Og se nu, jeg siger dig, at disse er himlens og jordens skabelsesfaser, da de blev skabt på den dag, da jeg, Gud Herren, dannede himlen og jorden

og hver af markens planter, førend de var i jorden, og hver af markens urter, førend de voksede. For jeg, Gud Herren, skabte alt det, hvorom jeg har talt, åndeligt, førend det fandtes naturligt på jordens overflade« (Moses 3:4-5).

Vi lærer fra disse vers, at den åndelige skabelse gik forud for den timelige skabelse. På lignende måde er meningsfuld morgenbøn et vigtigt element i den åndelige skabelse af hver dag – og går forud for dagens timelige skabelse eller egentlige gøremål. Ligesom den timelige skabelse var forbundet med og i fortsættelse af den åndelige skabelse, så er meningsfulde morgen- og aftenbønner forbundet med og en fortsættelse af hinanden.

Overvej dette eksempel: Der kan være ting ved vores personlighed, vores opførelse eller i forbindelse med vores åndelige vækst, som vi har brug for at rådføre os med vor himmelske Fader om i vores morgenbøn. Efter på passende vis at have udtrykt tak for modtagne velsignelser beder vi indtrængende om forståelse, vejledning og hjælp til at gøre det, vi ikke kan gøre af egen styrke alene. Når vi beder, kan vi fx –

- tænke over de tilfælde, hvor vi har talt hårdt eller upassende til dem, vi elsker mest.
- anerkende, at vi ved bedre end som så, men vi handler ikke altid i overensstemmelse med det, vi ved.
- udtrykke anger for vore svagheder og for ikke at aflægge det naturlige menneske mere oprigtigt.
- beslutte at efterligne Frelserens liv mere helhjertet.
- bede om større styrke til at gøre det bedre og blive bedre.

En sådan bøn er altafgørende for den åndelige forberedelse af dagen.

I løbet af dagen har vi en bøn i vores hjerte om fortsat hjælp og vejledning – ligesom Alma foreslog: »Lad

dine tanker være henvendt til Herren« (Alma 37:36).

Vi lægger på denne særlige dag mærke til, om der er tilfælde, hvor vi normalt ville have en tendens til at tale hårdt, og ikke gør det; eller vi kan have tilbøjelighed til vrede, men det bliver vi ikke. Vi opdager himmelsk hjælp og styrke og anerkender ydmygt svar på vores bøn. Selv i det genkendelsens øjeblik beder vi en stille bøn af taknemlighed.

Ved slutningen af dagen knæler vi igen og rapporterer tilbage til vor Fader. Vi gennemgår dagens begivenheder og udtrykker dybfølt tak for de velsignelser og den hjælp, vi har modtaget. Vi omvender os, og med hjælp fra Herrens ånd kan vi finde frem til måder, hvorpå vi kan gøre det bedre og blive bedre i morgen. På denne måde bygger vores aftenbøn videre på og er en fortsættelse af vores morgenbøn. Og vores aftenbøn er også en forberedelse til en meningsfuld morgenbøn.

Morgen- og aftenbønner – og alle bønnerne ind i mellem – er ikke usammenhængende, adskilte begivenheder. De er snarere forbundet til hinanden hver dag og hen over dage, uger, måneder og endog år. På denne måde opfylder vi til dels skriftens formaning om altid at bede (Luk 21:36; 3 Ne 18:15, 18; L&P 31:12). Sådanne meningsfulde bønner er et redskab til at opnå de største velsignelser, Gud venter på at give sine trofaste børn.

Bøn giver mening, når vi husker vores forhold til Guddommen og giver agt på formaningen om følgende:

»Anråb Gud for *bele* dit underhold; ja, lad *alle* dine gerninger være for Herren, og hvor du end går hen, lad det ske i Herren; ja, lad dine tanker være henvendt til Herren; ja, lad dit hjertes hengivenhed være rettet mod Herren for evigt.

Rådfør dig med Herren i *alle* dine gerninger, så vejleder han dig til din gavn; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han

kan våge over dig i din søvn; og når du står op om morgenen, lad da dit hjerte være fuldt af tak til Gud; og hvis du gør dette, skal du blive løftet op på den yderste dag« (Alma 37:36-37; fremhævelse tilføjet).

Princip nr. 2. Bøn bliver mere meningsfuld, når vi udtrykker dybfølt taknemlighed.

Under søster Bednars og mit virke ved Brigham Young University i Idaho var vi hyppigt værter for generalautoriteter i vores hjem. Vores familie lærte en vigtig lektie om meningsfuld bøn, da vi knælede en aften for at bede med et medlem af De Tolv Apostles Kvorum.

Tidligere på dagen havde søster Bednar og jeg fået meddelelsen om en kær vens uventede dødsfald, og vores umiddelbare ønske var at bede for den efterlattedes ægtefælle og børn. Da jeg bad min hustru at bede bønne, foreslog medlemmet fra de Tolv elskværdigt, uvidende om tragedien, søster Bednar kun at udtrykke

påskønnelse i bønne for modtagne velsignelser og ikke bede om noget. Hans råd var lig Almas belæring til medlemmerne i den fordums kirke om »at bede uden ophør og at give tak i alt« (Mosi 26:39). Med den uforudsete tragedie syntes det i første omgang mere påkrævet for os at bede om velsignelser til vores ven end at udtrykke tak.

Søster Bednar reagerede i tro mod den vejledning, hun modtog. Hun takkede vor himmelske Fader for meningsfulde og mindeværdige oplevelser med denne kære ven. Hun udtrykte oprigtig taknemlighed for Helligånden som Trøsteren samt for Åndens gaver, som gør os i stand til at imødekomme modgang og tjene andre. Vigtigst af alt, så udtrykte hun påskønnelse for frelsesplanen, for Jesu Kristi forsonende offer, for hans opstandelse og for det gengivne evangeliums ordinancer og pagter, som gør det muligt for familier at være sammen for evigt.

Vores familie lærte af den oplevelse en vigtig lektie om taknemlighedens kraft i meningsfuld bøn. På grund af og gennem den bøn blev vores familie velsignet med inspiration omkring en række spørgsmål, som trængte sig på i vores sind og foruroligede vores hjerte. Vi lærte, at vores taknemlighed for planen for lykke samt for Frelserens mission for frelse tilvebragte en tiltrængt forvisning og styrkede vores tillid til, at alt ville være vel med vore kære venner. Vi modtog også indsigt angående de ting, som vi burde bede for og på passende vis bede om i tro.

De mest meningsfulde og åndelige bønner, jeg har oplevet, indeholdt mange udtryk for tak og få fordringer, om nogen overhovedet. Nu hvor jeg er velsignet ved at bede sammen med apostle og profeter, finder jeg blandt disse nutidige ledere af Frelserens kirke de samme karaktertræk, som beskriver hærføreren Moroni i Mormons Bog: Det er mænd, hvis hjerte svulmer af taksigelse til Gud

for de mange privilegier og velsignelser, som han skænker sit folk (se Alma 48:12). De bruger heller ikke mange ord, for det bliver dem givet, hvad de skulle bede, og de er opfyldt af ønsket (se 3 Ne 19:24). Profeternes bønner er ligesom børns i deres enkelhed og kraftfulde på grund af deres oprigtighed.

Når vi stræber efter at gøre vore bønner mere meningsfulde, bør vi huske, at »i intet forsynder mennesket sig imod Gud, eller mod ingen andre er hans vrede tændt end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alt og ikke adlyder hans befalinger« (L&P 59:21). Lad mig anbefale, at I og jeg af og til beder en bøn, hvori vi kun giver tak og udtrykker taknemlighed. Bed ikke om noget. Lad blot vore sjæle fryde sig og stræbe efter at viderebringe påskønnelse af al vores hjertes kraft.

Princip nr. 3. Bøn bliver mere meningsfuld, når vi beder for andre med oprigtig hensigt og af et oprigtigt hjerte.

At bønfalde vor himmelske Fader om de velsignelser, vi ønsker i vores personlige liv, er godt og rigtigt. Når vi imidlertid beder ærligt for andre, både dem vi elsker og dem, der forfølger os, er det også en vigtig ingrediens i meningsfuld bøn. Akkurat som det ofte at give udtryk for taknemlighed i vore bønner udvider kanalen for åbenbaring, øger bøn for andre med hele vores sjæls styrke således også vores evne til at høre og til at give agt på Herrens røst.

Vi lærer en væsentlig lektie af Lehis eksempel i Mormons Bog. Lehi reagerede med tro på profetisk instruktion og advarslers angående Jerusalems ødelæggelse. Han bad derpå til Herren »af hele sit hjerte *for sit folk*« (1 Ne

1:5; fremhævelse tilføjet). Som svar på denne inderlige bøn blev Lehi velsignet med et herligt syn med Gud og hans Søn og med Jerusalems forestående ødelæggelse (se 1 Ne 1:6-9, 13, 18). Som følge heraf frydede Lehi sig, og hele hans hjerte var fyldt på grund af det, som Herren havde vist ham (se 1 Ne 1:15). Læg venligst mærke til, at synet kom som svar på en bøn for andre og ikke som et resultat af en forespørgsel på personlig opbyggelse eller vejledning.

Frelseren er det fuldkomne eksempel på at bede for andre med en oprigtig hensigt. I Jesu storslåede forbøn ytret aftenen før sin korsfæstelse bad han for sine apostle og alle de hellige.

»Jeg beder for dem; ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine ...

Ikke for dem alene beder jeg, men

også for dem, som ved deres ord tror på mig ...

for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem« (Joh 17:9, 20, 26).

Under Frelserens virke på det amerikanske kontinent bad han folket om at grunde over hans lærdomme og bede om forståelse. Han helbredte de syge og bad for folket, idet han anvendte et sprog, der ikke kunne nedskrives (se 3 Ne 17:1-16). Virkningen af hans bøn var dybtgående: »Ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl på det tidspunkt, vi hørte ham bede til Faderen for os« (3 Ne 17:17). Forestil jer, hvordan det ville være at høre verdens Frelser bede for os.

Føler vores ægtefælle, børn og andre i familien på samme måde kraften fra vore bønner til Faderen for deres særlige behov og ønsker? Hører de, som vi tjener, os bede for dem med tro og oprigtighed? Hvis de, vi elsker og tjener, ikke har hørt og følt indflydelsen af vore indtrængende bønner på deres vegne, så er tiden nu inde til omvendelse. Når vi følger Frelserens eksempel, vil vore bønner i sandhed blive mere meningsfulde.

Vi bliver befalet, at vi »altid skal bede« (2 Ne 32:9; L&P 10:5; 90:24) – »lydeligt så vel som i [vores] hjerte; ... over for verden så vel som i løndom, offentligt så vel som i enrum« (L&P 19:28). Jeg vidner om, at bøn bliver mere meningsfuld, når vi rådfører os med Herren i alle vore gerninger, når vi udtrykker dybtfølt taknemlighed, og når vi beder for andre med oprigtig hensigt og et oprigtigt hjerte.

Jeg vidner om, at vor himmelske Fader lever, og at han hører og besvarer enhver inderlig bøn. Jesus er Kristus, vor Frelser og Formidler. Åbenbaring er virkelig. Evangeliets fylde er blevet gengivet til jorden i denne uddeling. Om dette vidner jeg i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ær præstedømmet og brug det godt

ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT

De Tolv Apostles Kvorum

Det fuldkomne eksempel på brug af det hellige præstedømme er vor Frelser, Jesus Kristus. Han tjente med kærlighed, medfølelse og barmhjertighed.

Mine kære brødre, vi er samlet verden over i dette storslåede broderskab, Guds hellige præstedømme. Hvor velsignede er vi ikke ved at være blandt de få mænd på jorden, som er blevet betroet og bemyndiget til i Frelserens navn at velsigne andre gennem hans præstedømme.

Jeg er ikke sikker på, hvor mange af os, der virkelig påskønner den ufattelige værdi, der ligger i at have Det Aronske og Melkisedekske Præstedømme. Når vi tænker på, hvor få mænd, der har levet på jorden, der har modtaget præstedømmet, og hvordan Jesus Kristus har bemyndiget

disse personer til at handle i hans navn, bør vi føle os meget ydmyge og taknemlige for det præstedømme, vi bærer.

Præstedømmet er myndigheden til at handle i Guds navn. Den myndighed er afgørende for fuldførelsen af Herrens værk. Det præstedømme, vi bærer, er en betroet del af Guds evige myndighed. Hvis vi er oprigtige og trofaste, vil vores ordination i præstedømmet være evig.

Men overdragelsen af myndighed giver os ikke i sig selv kraften i embedet. Udstrækningen af den kraft, vi kan udøve i præstedømmet, afhænger af personlig værdighed, tro på Herren Jesus Kristus og lydighed mod hans bud. Når den bliver understøttet af en sikker grundvold af evangelisk kundskab, bliver vores evne til værdigt at udøve præstedømmet væsentligt styrket.

Det fuldkomne eksempel på brug af det hellige præstedømme er vor Frelser, Jesus Kristus. Han tjente med kærlighed, medfølelse og barmhjertighed. Hans liv var et enestående eksempel på ydmyghed og kraft. De største velsignelser ved udøvelse af præstedømmet kommer gennem ydmygt at tjene andre uden tanke for en selv. Ved at følge hans eksempel som en trofast og lydlig præstedømmebærer, kan vi